

പി.രാമൻ

ഫാദർ ജോർജിന്റെ കവിത മുഖ്യധാരാ മലയാള ആധുനികതയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. ആത്മീയതയുടെ വഴിയിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ വൈദിക വിദ്യാർത്ഥിയുറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ആ സന്ദർഭത്തിൽ, യുറോപ്യൻ ആധുനികോത്തരതയാണ്, കേരളീയ ആധുനികതയല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയെ സ്വാധീനിച്ചത്.

എഴുപതുകളിൽ പുറത്തുവന്ന ഫാ. ഡോ. കെ.എം. ജോർജിന്റെ പ്രവാസത്തിന്റെ നാളുകൾ എന്ന പുസ്തകത്തിലെ കവിതകളായിരിക്കാം മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പ്രവാസ കവിതകൾ. യാത്രികനും ചിത്രകാരനും ദാർശനികനുമായ ഫാദർ ഡോ. കെ. എം. ജോർജിന് മലയാള കവിതാചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണിവിടെ.

ഒന്ന് മൗനഗമനം

തെലുഗ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിൽ പണ്ഡിതനും, പരിഭാഷകനും, സംസ്കാര പഠിതാവുമായ ഇസ്രയേലി എഴുത്തുകാരൻ ഡേവിഡ് ഷൽമാന്റെ 'സ്പ്രിങ്, ഹീറ്റ്, റെയിൻസ്: എ സൗത്ത് ഇന്ത്യൻ ഡയറി' എന്ന യാത്രാവിവരണ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഹൈദരാബാദിൽ വച്ചുതാൻ കണ്ടുമുട്ടിയ ഒരു നടത്തക്കാരനെക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ട്. എം. ആദിനാരായണ എന്ന, ഇന്ത്യ മുഴുവൻ കാൽനടയായി സഞ്ചരിച്ചു തീർത്ത ആ മനുഷ്യൻ കുടിക്കാഴ്ചയ്ക്കൊടുവിൽ ഷൽമാൻ തന്റെ വിസിറ്റിങ് കാർഡ് കൈമാറുന്നു. അതിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള രണ്ടു വരികൾ ഇങ്ങനെയാണ് : 'കാലുകൾകൊണ്ടൊരു പ്രാർഥനയാണു നടത്തം.' കവിയായി അറിയപ്പെടുന്നയാളല്ല ഈ നടത്തക്കാരൻ. എന്നിട്ടും ഈ വരിയിൽ അയാൾ വിസ്മയകരമായി കവിയുന്നു.

വർഷങ്ങളായി ഞാൻ പിന്തുടരുന്ന മലയാള കവി ഫാദർ കെ.എം. ജോർജിന്റെ കവിതകളിലൂടെ കടന്നു പോകുമ്പോഴൊക്കെ ആദിനാരായണയുടെ വിസിറ്റിങ് കാർഡിലെ വരികൾ ഞാനോർക്കും. കേരളത്തിൽ ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന എണ്ണം പറഞ്ഞ ദാർശനികരിൽ ഒരാളാണ് ഫാദർ കെ.എം. ജോർജ്. നിത്യയാത്രികനും സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര വിശാരദനും ചിത്രകാരനുമാണ്. ആ നിലകളിലൊക്കെ അറിയപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും, തന്റെ

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

സമകാല കവിതയുടെ ചെരുവിലെൊരു സന്യാസിമട

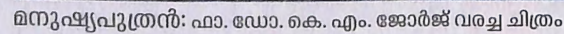
വരികളിൽ അതിലുമധികം അദ്ദേഹം കവിഞ്ഞിരിക്കുന്നത് അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവർ ഏറെയില്ല. നടത്തക്കാരൻ നടത്തത്തെ കാണുന്നത് കാലുകൾകൊണ്ടുള്ള പ്രാർഥനയായിട്ടാണെങ്കിൽ ഈ കവി കവിതയെ കാണുന്നത് പ്രാർഥനാപൂർണ്ണമായ നടത്തമായിട്ടാണ്.

ദുർമേശ്വര കളയാൻ വേണ്ടി കയ്യും കാലും വീശിയുള്ള ഇളകി നടത്തമല്ല, ചുറ്റിലേക്കും മുഖമാഴ്ത്തിയുള്ള അലസ നടത്തം. ആ മൗനഗമനത്തിന്റെ താളമാണ് ജോർജ്ജിന്റെ കവിതകളുടെ താളം. 1970 കളുടെ തുടക്കം തൊട്ട് ഈ കാൽനടക്കാരനും മലയാള കാവ്യലോകത്തിലൂടെ മെല്ലെ നടന്നു വരുന്നുണ്ട്. തിക്കിത്തിരക്കി നിടയിലൂടെ, ഏതാണ്ടൊരു പത്തുകൊല്ലം മുൻപാണ് ഞാനൊ നടത്തക്കാരനെ യാദൃച്ഛികമായി ആദ്യം കാണുന്നത്. കവിത വായനക്കാരനായ രജീഷ് (ഹാറുൺ) എന്ന കവിസുഹൃത്താണ് 'പ്രവാ

ഫോട്ടോ ■ റിജോ ജോസഫ്

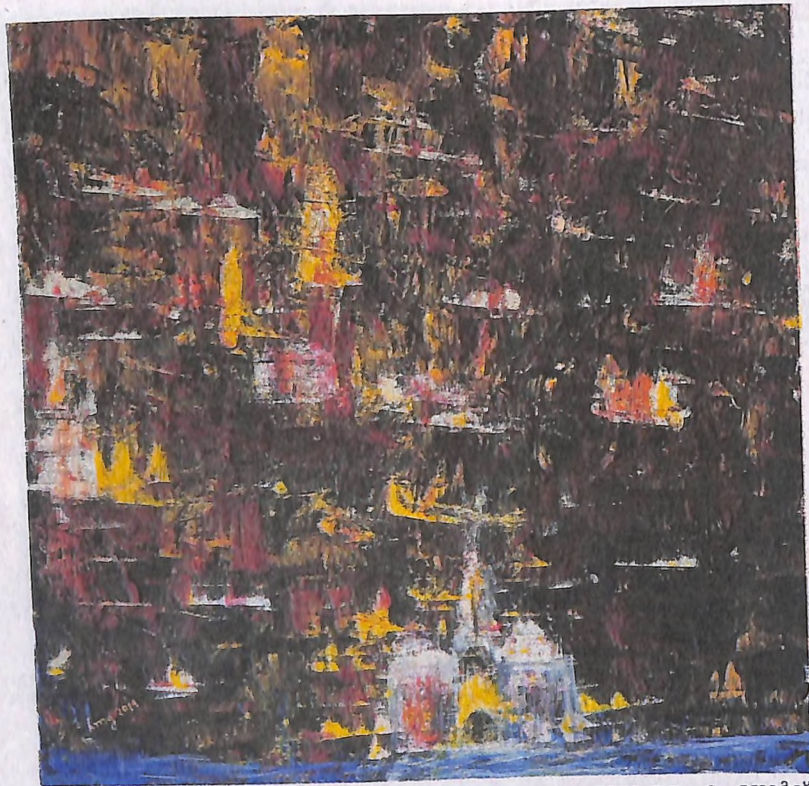

47

നോത്രദാം കത്തുവോൾ

ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ്

പോയ ഒരു പ്രവാസിയുടേതിനോടൊപ്പം ഒരു കലാകാരന്റെ ഏകാന്തതയും ഇക്കവിതയിൽ ലയിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്നു. പാരിസ് പോലുള്ള യൂറോപ്യൻ നഗരങ്ങളുടെ ചിത്രകലാ പാരമ്പര്യവുമായുള്ള പ്രവാസി മലയാളിയുടെ ആദ്യത്തെ അഭിമുഖീകരണമായി ഈ ചെറുകവിത മാറുന്നു. ഓയിൽ പെയിന്റിങ്ങിന്റെ ദൃശ്യപരത ആദ്യകാല കവിതകൾ തൊട്ടേ അച്ചന്റെ കവിതയിൽ കാണാൻ സാധിക്കും.

1975-ലെ 'ഒട്ടകങ്ങൾ' എന്ന കവിത പ്രവാസത്തോടൊപ്പം യാത്ര എന്ന പ്രമേയവും ശക്തമായി കടന്നു വരുന്ന രചനയാണ്. മരുഭൂമി മുറിച്ചു കടക്കുന്ന സാർഥവാഹകസംഘത്തിലെ ഒട്ടകങ്ങളുടെയും മനുഷ്യരുടെയും ചിത്രമാണ് ഈ കവിതയിൽ. മണലാരണ്യത്തിലൂടെ സാവധാനമുള്ള നടപ്പിന്റെ താളമുണ്ട് ഇക്കവിതയിലെ ഭാഷയ്ക്ക്. അനന്തമായ യാത്രകളെക്കുറിച്ചും യാത്രയ്ക്കിടയിൽ എത്തിച്ചേരുന്ന മരുപച്ചകളെക്കുറിച്ചുമുള്ള കവിതയാണിത്. ഫാദർ ജോർജിന്റെ അന്നുതൊട്ട് ഇന്നുവരെയുള്ള കവിതകളിലെ ഒരു കേന്ദ്രപ്രമേയമാണ് യാത്ര. നിത്യസഞ്ചാരിയുടെ കവിതയാണിത്. ഒരു നിലയ്ക്ക് എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിന്റെ സഞ്ചാരിയുടെ ഗീതങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ പെടുന്ന കവിതകളാണ് ഇവ. പൊറ്റെക്കാട്ടിനെ പോലെ യാത്രാവിവ

സാംസ്കാരികമായ വൈവിധ്യങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളാനും പാരസ്പര്യത്തിൽ കണ്ണിചേർക്കാനും തുടക്കം തൊട്ടേ ജാഗ്രതയാണ് ജോർജ്ജിന്റെ കവിത.

രണം എഴുതിയിട്ടില്ലാത്ത ഈ യാത്രികൻ, യാത്രാനുഭവം, തന്നെയായി മനുഷ്യാനുഭവം മാറുന്ന സന്ദർഭങ്ങളെ തന്റെ കവിതകളിൽ മുദ്രിതമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദർശനങ്ങളുടെ മേഖലയിൽ വിഹരിക്കുന്ന യാത്രാവിട്ടുപോലും ഈ സഞ്ചാരി, യാത്രയെ ഒരു രൂപകമാക്കി ക്രമപ്പെടുത്തുന്നില്ല എന്നതും പ്രധാനമാണ്. ഒട്ടകങ്ങൾ എന്ന കവിതയിലെ സാർഥവാഹകസംഘത്തിന്റെ യാത്രയ്ക്കു പ്രതീകാത്മകമായ മാനങ്ങൾ കൽപ്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ സാദാ

വികം മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള കേവലയാത്രയായി വായിക്കുന്നതാണ്. വാഗ്ദത്തഭൂമി തേടിയുള്ള അബ്രഹാമിന്റെയും സാരയുടെയും പുറപ്പാടിന്റെ ചരിത്രം പശ്ചാത്തലമാക്കുന്ന സാറ എന്ന കവിതയിൽ 'നാടോടികളായ ജീപ്സികളുടെ കാവൽ മാതാവ്' എന്ന നിലയ്ക്കാണ് സാറയെ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ.

പ്രവാസത്തിന്റെയും യാത്രകളുടെയും സാഫല്യം വ്യത്യസ്തമായ ലോകബോധത്തിലേക്കുള്ള ഉണർവാണ്.

മനുഷ്യ കേന്ദ്രിതമായിരുന്ന മലയാള ആധുനികതയ്ക്കപ്പുറത്ത് പ്രകൃതിയുടെയും മനുഷ്യന്റെയും ദൈവികതയുടെയും മാനുഷികതയുടെയുമെല്ലാം പാരസ്പര്യം ഫാദറിന്റെ കവിതയിൽ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്.

'പുവല്ലിപ്പുറാണം' എന്ന കവിത എടുക്കാം.

മരത്തിൽ ഒരു വള്ളി ചുറ്റിപ്പടർന്നുകയറുന്നതിനെ പുരാവൃത്തപോലെ അവതരിപ്പിക്കുന്നു ഇക്കവിത. പുവല്ലിയെ തങ്ങളുടെ സിംഹാസനത്തോളം പടർന്നുകയറാനും വൃക്ഷത്തെ അത്രതന്നെ ഉയരത്തിൽ വളരാനും അനുവദിക്കുകയാണ് ദൈവങ്ങൾ. പക്ഷേ, ദേവസിംഹാസനങ്ങളോളം ഉയരാൻ അവയ്ക്കു കഴിയുന്നില്ല. ദൈവങ്ങൾപോലും നിരാശരായി നോക്കി നിൽക്കെ, മരവും വള്ളിയും തമ്മിൽ കാണുകയാണ്. പെട്ടെന്നു കുറുകുകഴിഞ്ഞു. കടുംകുറുകഴിഞ്ഞു. വൃക്ഷം ആകാശമുട്ടെ ഉയർന്നു. പുവല്ലി കൂടെപ്പടർന്നു. ദൈവങ്ങൾ കൈകൊട്ടിയാർത്തു (പുവല്ലിപ്പുറാണം, 1974). പാരസ്പര്യത്തിലൂടെ ദൈവത്തോളം ഉയരാനാവും എന്ന് ഒരു സാരോപദേശകഥയുടെ മട്ടിൽ എഴുതുകയാണ് കവി. ദൈവം എന്നല്ല, ദൈവങ്ങൾ എന്നാണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് എന്നതും ശ്രദ്ധേയം. സാംസ്കാരികമായ വൈവിധ്യങ്ങളെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളാനും പാരസ്പര്യത്തിൽ കണ്ണിചേർക്കാനും തുടക്കം തൊട്ടേ ജാഗ്രതയാണ് ജോർജ്ജിന്റെ കവിത.

■ നാല് വാക്കിന്റെ ഭാരം കൂടഞ്ഞു കളയുന്ന കുട്ടി

ഇങ്ങനെ പുറത്തലയുമ്പോഴും അകമേ കുഞ്ഞിനെപ്പോലെ കൗതുകം കൊള്ളുന്ന കവിയുമാണിത്. 'അച്ഛാ, ചക്രവാളമെന്നുവെച്ചാലെന്താ?' എന്നു നിഷ്കളങ്കമായി ചോദിച്ചുകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്ന 'ചക്രവാളം' എന്ന കവിത ഒരു മാതൃകയായെടുക്കാം. അച്ഛനും മകനും തമ്മിലെ സംഭാഷണത്തിലൂടെയാണ് കവിത വികസിക്കുന്നത്. മുതിർന്നവരുടെ മുഴുത്ത വാക്കുകളോട് പൊരുത്തപ്പെടാനാവാത്ത കുഞ്ഞിന്റെ വാസ്തവ ലോകത്തെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു ഈ കവിത. മിഥ്യ, ചക്രവാളം തുടങ്ങിയ വാ

ക്കുകളോട് നിഷ്കളങ്കമായി പ്രതികരിക്കുന്ന ഈ കുഞ്ഞ് അച്ചന്റെ കവിതകളിലുടനീളം ഓടിക്കളിക്കുന്നുണ്ട്.

'ഞങ്ങളെ വിമോചിപ്പിക്കുക' എന്ന് ആവശ്യപ്പെടുന്ന വാക്കുകൾക്കു മുന്നിൽ ആ കുഞ്ഞിന്റെ കാതാണ്. ('വിമോചനം') കലപില കൂട്ടുന്ന വാക്കുകൾക്കു മുന്നിൽ ശാന്തനായിത്തീരുന്ന കവിക്ക് വാക്കുകളെ നിശ്ശബ്ദതയുടെ തടാകതീരത്ത് സ്വതന്ത്രമായി വിടാൻ കഴിയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ദർശന ഭാരങ്ങളിൽ നിന്ന് മാറി നടക്കാനും ഒരു വഴിയോര നടത്തക്കാരനാകാനുമുള്ള കവിയുടെ ഇച്ഛയാണ് ഈ കുഞ്ഞ്. തത്ത്വചിന്താപരമായിരിക്കെത്തന്നെ, അതിന്റെ ഭാരം എടുത്തെറിഞ്ഞ് മെല്ലെ നടന്നു നീങ്ങുന്നു അച്ചന്റെ കവിത. ഫെമിനിസംപോലുള്ള ആശയധാരകൾ മലയാളത്തിൽ വലിയ ചർച്ചാവിഷയമാകും മുൻപാണ് കുതിരക്കൊമ്പ് എന്ന കവിത വരുന്നത് (1974). മലയാള കവിതയിൽ, ആറ്റർ രവിവർമ സംക്രമണം എന്ന കവിതയിലൂടെ സ്ത്രീവാദപരമായ ആശയങ്ങൾ ശക്തമായി ഉന്നയിച്ചതു മാറ്റി നിർത്തിയാൽ ഈ ആശയധാര അക്കാലത്ത് ഏറെ ചർച്ച ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ഇടകലർന്ന ഒരു കളിയും കഥയുമായി സാധാരണത്തം തികഞ്ഞ മട്ടിലാണ് ഈ രചന: 'കുട്ടികൾ ചേരിതിരിഞ്ഞു കടങ്കഥകൾ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

പെൺകുട്ടികൾ കൂട്ടമായി ആൺകുട്ടികളോടു ചോദിച്ചു: 'കൊമ്പില്ലാത്ത ഒരു മൃഗത്തിന്റെ പേരു പറയാമോ?' ആൺകുട്ടികൾക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

പെൺകുട്ടികൾ കൂടുകൂടെ ചിരിച്ച് ആൺകുട്ടികളെ കളിയാക്കി. 'ശരി, നിങ്ങൾക്കു പറയാമോ?' - ആൺകുട്ടികൾക്കു വാശിയായി. 'കുതിര' - പെൺകുട്ടികൾ വിജയഭേരി മുഴക്കി.

ആൺ കുട്ടികൾ ആദ്യം വിളറി. പിന്നെ കുടിയാലോചിച്ചു കൂട്ടമായിപ്പറഞ്ഞു: 'പെൺകുതിര എന്നു പറയൂ. പെൺകുതിരയ്ക്കു കൊമ്പുകളില്ല.'

നാം കണ്ടുമുട്ടിയ ആ കുഞ്ഞ്, വാക്കിന്റെ ഭാരം കളഞ്ഞ്, ദർശനഭാരം കളഞ്ഞ്, കഥയും കളിയുമാക്കി അച്ചന്റെ കവിതയെ മാറ്റിത്തീർക്കുന്നു. പ്രമേയങ്ങൾക്കപ്പുറം ആവിഷ്കാരരീതിയുടെ ഈ സവിശേഷത അച്ചന്റെ കവിതയെ ആധുനികാനന്തര മലയാള കവിതകളോട് അടുപ്പിക്കുന്നു.

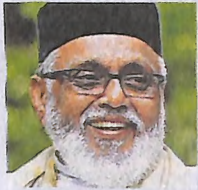

ഇല - മിഥ്യ: ഫാ. ഡോ. കെ. എം. ജോർജ്ജ് ചിത്രരചനയിൽ

51

ഫാ. ഡോ. കെ.എം. ജോർജ്ജ്

നക്ഷത്രം കണ്ണിറുക്കുമ്പോൾ

രാവിലെ നാലു മണി.
എന്റെ പഠനമുറിയിൽ
മൂന്നു മെഴുകുതിരികൾ കത്തിനിന്നു.
അവധിയെടുത്തിരിക്കുന്ന
സർക്കാർ വെളിച്ചത്തിനു സന്തി
അലമാരികളുടെ തട്ടുകളിലും
മേശയുടെ മുന്നുകളിലും
കസേരയുടെ കൈകളിലും
നിവർത്തി കമഴ്ത്തിയ പുസ്തകങ്ങൾ
അയോർമി ക്യാപിലെ കുടാരങ്ങൾപോലെ.
എപ്പോഴോ തുറന്നു വായിക്കയും,
പ്രധാനമെന്ന് അടയാളപ്പെടുത്തുകയും,
തുടർന്നു വായിക്കണമെന്നു നിശ്ചയിക്കയും
പിന്നിടാരിക്കലും തിരിഞ്ഞു നോക്കാത്തതുമായ
അനാഥമായ പുസ്തകങ്ങൾ,
മുഖം പൊത്തി, നടുവുയർത്തി,
ഇരുവശങ്ങൾ തുറന്ന്,
കാറ്റും പൊടിയും കടത്തിവിട്ട്,
അക്ഷരങ്ങളുടെ മേലാപ്പണിഞ്ഞ്,
നിശ്ശബ്ദരായി, നിരാലംബരായി,
മരുപ്പുരപ്പിൽ ബെഡുവിൻ നാടോടികളുടെ
കുടാരങ്ങൾപോലെ,
എന്റെ അലസതയുടെ ഊഷരതയിൽ
ചിതറിക്കിടക്കുന്നു.
ഇടയ്ക്ക് എപ്പോഴോ പഠനമുറിയുടെ
പടിഞ്ഞാറെ വാതിൽ തുറന്ന്,
ഇരുണ്ടതും തണുത്തതുമായ
രാത്രിയുടെ അന്ത്യയാമത്തിൽ,
ചിಕ್ಕുമരത്തിന്റെ ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ
മുകളിലേക്ക് ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളൂ.
ആ കണ്ണിറുക്കുന്ന നക്ഷത്രം
അവിടെത്തന്നെയാണ്...
അവളാണെന്റെ വായന മുടക്കുന്നത്
പാവം പുസ്തക കുടാരങ്ങൾ
പാവം അക്ഷരമേലാപ്പുകൾ!
ഇത്ര വശ്യമനോഹരമായി
കണ്ണിറുക്കാനാകുമോ അക്ഷരങ്ങൾക്ക്? (2005)

നിമിഷക്കാഴ്ച

അസ്തമിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്ന
വലിയ സിന്ദൂരപ്പൊട്ട്.
പൊട്ടിനു നേരെ എതിർദിശയിൽ,
അന്തിവെളിച്ചത്തിൽ
വിളറിയ മഞ്ഞയണിഞ്ഞ അമ്പിളി.
അതിനു താഴെ പള്ളിയുടെ ഗോപുരം.
അതിനു താഴെ ഇല പഴുത്ത മരം.
അതിനു താഴെ കുരുവിയുടെ കൂട്
അതിനു താഴെ പച്ചപ്പൂൽക്കൊടി
അതിനു താഴെ പാടത്തെ വെള്ളക്കെട്ട്.
കായൽക്കണ്ണാടി...
വർണക്കൊഴുപ്പാർന്ന സന്ധ്യാമേഘങ്ങളും
വിവർണയായ ചന്ദ്രികയും
സർവത്തെയും പിന്തള്ളി
ഉയർന്നു പോകുന്ന സൂചിഗോപുരവും
സർവത്തെയും ഉൾക്കൊണ്ട്
അണ്ഡാശയമായി ചുരുങ്ങുന്ന കുരുവിക്കൂടും
കൊഴിഞ്ഞു പഴുത്തു വിഴുന്ന ഇലകളും
ഹരിതതേജസ്സോടെ
നിഞ്ചുയർന്നു വരുന്ന പുൽക്കൊടിയും
ഒരുമിച്ച്
ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ
തടാകത്തിൽ
ഏണിപ്പടികളില്ലാതെ
താഴെയും മേലുമില്ലാതെ കണ്ണാടിയിൽ ഒരുമിച്ച്...
ജലദർപ്പണം
ജലതർപ്പണം
ഉദക്രീയ
ഉദയക്രീയ
ദർപ്പണം വിശ്വം.

ദേവലോകത്തിനു താഴെ, പുഞ്ചപ്പാടത്ത്, കൊടുർ ആറിന്റെ
തീരത്ത്, കിഴക്കോട്ടുതിരിഞ്ഞ്, സന്ധ്യാനമസ്കാരസമയത്ത്.

പഴയ കുട്ടുകാർ

പുതുപുത്തൻ പുക്കളുമായി
പാടിപ്പഴുകിയ പാട്ടുകളുമായി
സെമിത്തേരിയോളം അവരെനിക്കു കൂട്ടു വന്നു.
കൃത്യമായി പറഞ്ഞാൽ കുഴിയുടെ വക്കോളം.
പിന്നെ അവർ പിരിഞ്ഞു.
പള്ളി ഹാളിൽ തയ്യാറാക്കിയിരുന്ന
ലഘുഭക്ഷണത്തിനായി തിരക്കിട്ടു നടന്നു.
വഴിക്ക് കുശലം പറഞ്ഞ് ഊക്കെ ചിരിച്ചു.
ഒരുവൾ പഴയ കുട്ടുകാരിയെ കണ്ട് കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.
'എത്രനാളായെടി നിന്നെയൊന്നു കണ്ടിട്ട്'
'ഏതായാലും കാണാൻ ഇങ്ങനെ ഒരവസരം കിട്ടിയല്ലോ.'
കുട്ടുകാരിക്കും സന്തോഷം.
കുഴിയിലെ ഇരുണ്ട തണുപ്പിൽ ഒറ്റയ്ക്ക് കിടന്നിരുന്ന
എനിക്കു പോലും ഉള്ളിലൊരു ചെറുപൂട്.
വരണ്ട് മരവിച്ച ചുണ്ടുകളിലൊരു
ചിരിയുടെ വെട്ട്!
എന്തൊരു ഊഷ്മളത സൗഹൃദത്തിന് !! (2015)